

GALAMBOSI LÁSZLÓ VERSEI

Jeruzsálem

A pénzváltók dőlt asztalát láttad-e Kézmosó?
Virágtalan az éjszaka az olajfák alatt.
Vérzik a Fát. Fohászkodik a függő Áldozat.
Vad csont-török árnyékain suhan a Gyolcshozó.

A test virrasztó kő mögött. Júdásra köp a sár.
Getszemán rejtő lombja közt nyakán ezüstkötél.
Hököl az őrző százados. A vashordó-kövér
farizeusok vinnyognak. Pajzsokon a köntös körbejár.

A homlok aranykoszorút, csillag lángot visel.
Szekeerce, kard meg korona nem győzhet népeken.
Péter, a kulcsot jól szorítsd, forogjon ércesen.
Ha fényt kívánó közelít, az ajtót nyitni kell.

*

A jeruzsálemi ludak tolla barka-puhán
világít, ahol járt az Úr. Haltól tükrös a hab.
Bárányt nyírnak a pásztorok az olajfák alatt.
Korsó. friss hús illatozik bárányszagú subán.

M á r i a

Mária, a Földet
röpteti nagy törvény.
Holdsarlón a lábad,
holdsarlón láng-örvény.
Mámorom rejtőzve
fohászkodik Érted.
Palástod kékjétől
hamvasak a rétek.
Örömök virággal
hintett ékessége,
bánatok szögekkel
szagatatott edénye:
Te vagy a Dicsőség,
nyugalmam reménye.

Mária, még szolgál
égő tündöklésem.
Sokasodik joggá
sújtott büszkeségem.
Mámorom rejtőzve
fohászkodik Érted.
Palástod kékjétől
kondulnak a bércek.
Mint madárnak mező
bújtató vetése,
vadnak enyhet-adó
erdő szövevénye:
Te vagy a Tisztulás,
szívemben a béke.

Mária, hajadból
hogyha szőné ingem
s oltalmad galambja
szállna, hogy segítsen;
hűségem rejtőzve
kéretőzne Hozzád,
ünneplő tüzekre
hajolna az orcád.

Vigasztaló gyöngy-fa,
hajnallal befonva,
mennyei pártának
csillagozott fodra:
Te légy a Virrasztó,
szemem záró gyolcsa.

Mária, a jászol
szalma-illatából
barkától bogáncsig
botorkál a vándor.
Hűségem rejtőzve
kéretőzik Hozzád.
Rózsa-koronák közt
fölmerül az orcád.

Mint szomjoltó folyam
futása az éjben,
bucskázó aranyhal
hullám sűrűjében:
Te légy a Bölcs Fáklya,
vezetóm a mélyben.

Nagypéntek átvert ágai

Nagypéntek átvert ágai
magasba szállnak.
Láng-szögesek Judea sátrai;
tenyérnyi fű, ha sarjad a nyájnak.
Sovány a nép.
A bolydult bolyongás hova tart?
Hol a próféta,
ki mederbe okosítja
a konok hangzavart?

Atyám választott halálra.
Anyám virrasztott a Koponyák hegyén.
Országot féltő szegény
mosdatott fehérre.
Csordultig telt a virrasztás edénye.
Magdolna hárfája
szirmokért könyörgött.
Siklottak kőárnyú csillagok,
a fény forogva dörgött.
Köntösöm holdkráter-magányban,
nádszálra tűzött spongyám kupola-emlék.
Aranyból véseit fejemre omlik a festék;
hajtom a sugár vörös halait,
kévébe kötöm az elhagyott mezőt.
Kínálom a rongyos pihenőt.

Anyám mennybe megy.
Föllángol piros cipője.
Virág ereszkedik lenyesett rózsatőre.
Lebeg a Föld,
fény-kelyhe lágyan
bezárja. Sátram
fölötte aranyban,
hirdeti,
a nép tövises királya
maradtam.

Pünkösöd bimbóba-font ágai
magasba szállnak.
Jönnek a pásztorok,
ösvényt bontanak a nyájnak.